

Puijas, d. 14 Juli 1893.

Allrakaraste Tanter!

Tack, tack för alla brev och alla gratulationer och alla skänker... Huru många gånger hafva vi ej redan uppfrestat oss med en syltlig, i näsan stickande dryck! O, hur ofta gånger vi taga ett glas, säga eller tänka ut: sen, nu sticka de snälla Tanterna oss i näsan! Och apelsinerna, hord de voro välkomna! — redan d. 29/7.

Skänkt kalaset uppfrestas de flesta med synbart valbehag. Tack, tack! ... I sista måndags, för jag, fingo vi det andra brefvet. Först sade vi: „Åh!“ Har man sett fru syster Jerda, som skickar oss ett fint, bref — hon, som ju... hu, hu, finsket! Men så var det också i Tanternas sida blott en uppfyll:

lande af Elias bejæran.....

Den dukkede Li:borgs-frøken "gøt vøl Tante
nas leder och ledmødet riktigt,, stili'bomba." — så
at visten tuu Tuijas snart bli af... och hvad
angit de stora världskändelserna, så följt vid de
lipen med dem lika mycket, som Tomtern följt oss
med sina blicker..... Jaha, Gerdas besök hafn varit
så rara? ... Men hvad som då var rätt, så
det Tomt Elis besök i 25. an J. 29. de juni
förmiddagen. Ah, hvad jag blef glad, då jag läste
där om i Tappus bref! Skada, att ej Tomt Shimme
var med! Men i höst, vanta barn, när Eli kommer
mer tuu Hfors!.....

Tänk då, att det var ett sådant område i
lördags i Hfors! Och Gud, som redt sig af
Jas! Hela tiden har här varit det härligaste som-
marvæder — och, under!, dock har det vandt
omkring på endast 5 à 6 kilometers och mindre
afstånd haglat verkliga „jordgubbar" och älsk

riktiga karaktären... Men, tyvärr, förliden natt
var här stark frost, som åtminstone förstört pota-
tisländan.

Tanterna veta väl, att Georg fortsätter med sin
nya tyska lektioner? Ach, hvad det är föreflytt,
när han är så flitig och gör så stora framsteg. Vi
lära den metodiskt, såväl praktiskt som teore-
tiskt. Undervisningen går fullkomligt på Tyska.
Långa samtal om de saker, betän innehållit, följande
sedan. Tillsvidare har han genomgått hela växtre-
ket, känner ornam för träd och blommor, hvad man
gör med dem, hur det ser ut i skog, trädgård,
äng o. s. v., i allmänhet om naturen, tillsvidare
med sin öfning af de lefande varelserna, o. s. v. o. s. v.
den. Hvarje dag arbetas en 2 à 3 timmar, ty
han har utom sin orundliga leta och öfkrif-
ningar. (Naturhistoria är särdeles frä, och någon loppdyg
da och da). För rolighetens skull vill jag här ko-
ppera hans senaste Thema:

Gespräch.

— Wollen Sie nicht, mein Herr, diesen Tag mit mir auf dem Lande zubringen?

— Oh, das wird sehr angenehm sein, dass das Wetter so herrlich ist! Wohin wollen Sie, dass wir uns

— Ich meine, auf meine Villa.

— Sehen Sie, mein Herr, wie die Bäume ausschlagen, und wie die Blumen aufblühen, und welchen schönen Geruch sie geben!

— Wollen Sie nicht längs dieses rauschenden Bäckleins hingehen? Die Umgebung ist sehr romantisch, und Sie können eine Zeichnung von ihr machen. Sie zeichnen ja sehr gut.

— Oh, mein Herr, sie schmecken das hier! Aber sieh mal! Dieses Plätzchen ist wirklich sehr hübsch — und ich liebe so sehr bergige Gegenden! Wohin aber führt dieser Pfad?

— Er führt zu einem Dorfe, welches mitten

6.

Juli kl. 9 tog representationen sin början. Ryktet — det ryktet! — hade naturligtvis spridit sig, så att åskådare från östan ^{och} västan hade samlat sig till en 6-7 dussin. Man kan ju föreställa sig, hur de stekars aktörernas och aktriserernas ^{tyg} bän kläppade af stolthet och ängst! Anotlygen

^{upföret vidan} (teatern var åter inköpt på den ^{sch. mane} ~~teatern~~ ^{den gamla} ~~teatern~~ ^{Stallboden}), och teaterstycket gick af stapeln. Det var den gamla, kända „Tapparkänjan“ af Z. J. med följande rollfördelning:

Madam Ström, ... Elin.

Lotta . . . . . Sigrid.

Pohsen . . . . . Georg.

Fruen . . . . . Hjalmas.

Trädgårdskan . . . . . Hjalma.

Den lille gossen . . . . . Lauri.

Madam Ström med sinu Freflyja visor och sin gamla, skrälliga, falska, men gemytliga röst slog genast an och satte åskådarnas

x för intet, om någon storhet är obekant.

Skrattemuskles i hjärthj rörelse. Början var
 alltså god, och det gaf mod och tillförsigt åt
 öfriga medspelandes. Den förnämna frem med sin
 förakt för ~~en~~ "sämre folk", den otalika, hi-
 skeligt menliga spradajestkan och den blyga
 lilla gossen - alla fingo gott ~~slaget~~ i
 konsträret. Så uppträdde lilla tiggarspekan med
 sin nästa oskyldiga sång, och det var vackert att
 höra, tyckte alla, ty de lyssnade andlöst. Chem-
 fantspunkten var den komiska fröia mellan po-
 lisen, dotter och madamen. Georg gaf en lyckad
 bild af den något höge, om sin embets värdig-
 het medvetne polisen, och skällande Skratte-
 belöande Kåbelduot mellan honom och madam.
 Under tystnad nedgick ridån efter den sam-
 fulsta bak- och frilar-visan, men så kommo lif-
 ligen applåden. Detta var slutet på teaterns första
 aförelse. Efter en 15 à 20 minuters paus höj-
 de sig ridån ånyo. I slutet för gaturömet i str-

den visade scenen nu en stor öppen plats om-
 gifven af grönskande björkar. Inom entréerna
 två små nötta damor (Helmi och Lauri) i hvita
 och mörkblå (fantasikostym) med rosvor på kinderna
 i håret, och åtföljdes strax af ett par ännu
 två herrar (Sigrid och Georg) i röda kofsmö-
 och för öfrigt följande dräkt: Georg: rödsvartbrändiga
 strumpor, skor, hvita knäbyxor, röd, lätt åtsittande
 jacka (mycket kokett) med ryckel kring halsen och
 på bröstet; Sigrid: skor, hvita strumpor, blå knä-
 byxor, hvit spetskantad väst och blå ryckel-
 tad rock (särdeles smaksfullt och kokett). Med så
 innerliga känslor och så hjärtliga smälsensan säga
 sedan publiken huru desto större uppenbar-
 utförde den närmaste ballett. ^{och} slutades, man
 såg riktigt för den, att den varit lysan - ja att
 de små söttingarna. Så hvilade de sig, och då in-
 stände en elak, gammal, ful, mager kätting ^(Ella) med
 en stor korg med afflockade ^{bof}, hvilka hon utströ-

de på golvet allt under de mest komiska, här
 resande, gräsligt höga luftsprång, hvilka slutade
 med kullerkyttor och fasaräckande nedpå-nåsan-
 dimpringar - nej, aldrig har man sett en publik, som
 så hållit sig på magen för skrån. Det lät riktigt
 skrålade ibland! Men vips var koringen försvun-
 nen, och så började balletten igen, hvar på det
 åter blef paus för de dansande. Nu inhinkade
 på scenen clownen, den ofroligt dumme, med
 en förfärlig bakdel försedd ^{Hjälman} alla ^{Tom} män
 mörkgröna skertingsbyxor, vida som de största säc-
 ker, och en röd tån åtsittande skertingsströja eller
 frack med fem skorten; ansigtet var hvitt som
 ett nattkärl, nästippen och trå prickad på kinderna
 brinnande rött, läpparna, som sträckte sig öfver
 halft ansigtet, becksvarta och de likaledes svär-
 ta, fingertjocka ögonbrynen trå tunna öfver de slöa
 ögonen. Redan hans uppträdande verkade vulka-
 niskt... och alla de dumheter han sedan berättade

han var skickat brevet?

tade om sin grymma hustru Buffa, ah, man
 förstår, att det var munterhet! Plötsligt gjordes
 en hemskt skrikande stämning: Tom, missa
 Tom, ah, sin natjus, lurjus, Tom, Tom! och
 sin stolta ätes den gräsliga berian, och nu till
 för en den mest komiska äktenkapliga scenen
 mellan den darrande akta manbarnet och hans
 tantipp, som ej sparas på hugg och slag (vi hade
 riktigt förfärdigat ett cirkusinstrument, hvar
 man slog, så det smälte). . . . . Na ja, o. s. v.
 o. s. v. Jag vill ej frotha tanterna längre och
 ta "bref" har ju redan 10 sidor. . . . .

Helningar till alla och min vänskap
 Vi må bra.

Se så!

Sköje!

Skrif snart till

Eliä.

J. S. I morgon kommer ju gorda. Tanterna